

Ahmed Gnbay Yıldız

İçimde
susmayan bir
çocuk ağlar

roman

Yaşadığımız günleri, biriktirdiğimiz anılar olarak,
hafızamızın bir köşesinde saklayamıyorsak, gönül
bahçemizde mutlu yarınların çiçekleri açmaz.

Harika bir bahar günü ve aylardan nisan. Bu yıl kırk
ikinci sağanaklarından mahrum İstanbul. Her şeye rağmen
arada bir sağanak iniyor ve mevsim toprağın buhurlu rayi-
hasından mahrum etmiyor insanı. Erguvanlar İstanbul'un
çeşitli semtlerinde yaşam sevincini artırmaya başladı. Yeşilin
o, canhıraş renkleriyle coştığı günleri yaşamak ne güzel.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, baharın albe-
nili manzarasına ve Boğaz'ın muhteşem sularına görkemli
resimlerini sanatsal ihtişamıyla düşürmekte. Denize kıyı
kesimde sıralanan banklardan bir tanesinde oturan genç
kızın hüznü ise, o efsane manzaraya gölge düşürecek kadar
hazin.

Yorgun rüzgârın esintileri, kirli sarıyı andıran saçlarıyla
oynaşırken; yeşil gözlerinden akan sağanaklar, sadece
Boğaz'ın büyüğü manzarasından değil, hayat sevincinden
de onu koparmıştı.

Ne bahar ne Boğaz'ın suları üzerinde kanat çırparak manzaraya şirinlik katan martılar ne arkalarında beyaz köpükler bırakarak ilerleyen muhteşem gemiler, yatlar, sandallar ne de dalgaların üzerinde yalpalayarak yol alan tekneler onu ilgilendiriyordu.

Evra, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Akademisi dördüncü sınıf öğrencisiydi. O, sosyal hayatı ailesi tarafından çok fazla kısıtlanan, baba otoritesiyle hayata küstürülen ve derdini kendisinden başkasına anlatamayan birisiydi.

Evra, İstanbul'da adı kabadayı olarak anılan ve Barut Osman lakabıyla ün salan bir babanın kızıydı. Babası ticaretini daha çok güce dayalı ve çalıştırdığı adamların kaba kuvvetiyle etraflarına korku salarak yaptığı için kendisine, Barut Osman, dedirtmişti.

Evra işte bu anlayışın sarmalında hayatını sürdüren ve hak ettiği özgürlüklerden mahrum yaşatıldığını düşünen bir kızdı. Her sabah kahvaltısını yapar yapmaz üniversiteye gitmek için hazırlıklarını yaparken bakışları işte bu yüzden efkâr tüterdi. O, hiç değişmek bilmeyen katı kalıpların cenderesinde ruhu bunalan ve katı kuralların incitmesiyle yüreğinde ıstırabın en koyusunu demleyen, sürekli hayalleri yarım bırakılan birisiydi. Babasının “desinler” anlayışlı otoritesi yıllardır ona gülmeyi bile unutturmuştu.

Evra yirmi iki yaşındaydı. Her sabah Beşiktaş'taki o harika manzaralı villalarından üniversiteye gitmek için ayrılırken, yanında mutlaka evin aşçısı Çiğdem Hanım, şoför ve bir de arabanın ön koltuğunda onun koruyuculuğunu üstlenen bir adam bulunurdu. Genç kızlık yaşına girdiği günden bu yana, ona uygulanan bu kural hiç mi hiç değişmemişti. Evra'ya göre babasının bu anlayışı talih-

sizliğinin göstergesiydi ve zulmü benimseyen, despotik bir aklın ürünüydü.

Genç kız, hayatının en hür dakikalarını sadece ve sadece kendiyile akran olan dayısının kızı Ebrar ile onlarda baş başa kaldığı gecelerde yaşamaktaydı. Barut Osman, kayınbiraderi Kara Mahmut lakabıyla tanınan adama güvenir ve Ebrar'ın sadece onun himayesinde kalabileceğine hükmederdi. Bu rahatlama, Evra'nın, her istediği vakitte olmasa da arada bir, kuzeni Ebrar ile birlikte oluşu, genç kızın kâbuslu yüreğini umutlandıran bir ışık ve karanlık dünyasını aydınlatan bir meşale olurdu.

Evra bugün kendisini iyi hissetmediği için sadece ilk derse girmiş, ikinci derse girmek istememişti. Daha sonraki derslerinin boş olduğundan haberdar bile değildi. Yaklaşık bir saattir oturduğu bankta hüznü demleyen bir manzara arz ederken, o sırada kendisini seyreden arkadaşı Ensar'dan haberdar değildi. Evra'nın efkâr tüten hali Ensar'ın gözlerinden kaçmamıştı. Bölüm arkadaşları son dersleri boş olduğu için ikişer üçer gruplar halinde üniversitenin çıkış kapısına doğru şen şakrak yürürken, Evra her şeyden habersiz, üstesinden gelemediği çaresizliklerinin azabını yaşıyordu.

Ensar, Evra gibi zengin bir ailenin çocuğuydu. Üniversiteden çıkar çıkmaz boğazın sularına göz atmış, önce duraklamış, sonra siluet halinde gördüğü genç kızın üzerinde bekletmişti meraklı bakışlarını. Bankta oturan kızı Evra'ya benzetince aynı noktayı dikkatle incelemeye başlamıştı. O da tıpkı Evra gibi fazla arkadaş edinmeyen birisiydi. Hatta hayal dünyasını genişlettikçe fazla arkadaşla ihtiyaç duymayan koyu bir sanat sevdalıydı. Her ikisi de Güzel Sanatlar Akademisi'nin aynı bölümünde okuyordu ve ikisi de dördüncü sınıftaydı. Daha birkaç gün önce, karakalem çalışmasında hocaları, karşılıklı resimlerini yapacakları

arkadaşlarıyla eşleşmelerini istediğinde Evra'nın Ensar'ı seçmesi, arkadaşlar arasında büyük bir hayret uyandırmıştı. Evra'nın, resmini yapmak için bir kız arkadaşını değil de Ensar'ı seçmesini, gönül desenlerindeki beğeniyi ilk defa bu şekilde açığa vurması olarak değerlendirmişlerdi. Hatta bu yüzden Ensar ve Evra arkadaşlığı diğer öğrenciler arasında manidar dedikoduların yükselişine sebep olmuştu. Evra ve Ensar farkındaydı bu durumun ancak meselenin derinleştirilmesinden yana olmamışlardı. Ensar, Evra'nın resmini mükemmel bir titizlikle tamamlamıştı. Evra da aynı şekilde Ensar'ın portresini sanatsallaştırdınca, her ikisinin verdiği emekle, her iki çalışma da hocanın en çok beğendikleri olarak kayda geçmişti.

Evra'nın kirli sarıyı andıran dalgalı saçlarını ve hilal kaşlarının altında duran yeşil gözlerini renklendirememiş olsalar da çizgilerin mahareti, dikkatleri çeken, hünerli bir elin imzasıydı. Evra'nın çalışmasının da Ensar'inkinden eksik kalır yanı yoktu. Delikanlıyı karakalemle çizerken, onun her gün kuaför uzmanlığıyla fön çektiği ve taradığı siyah dalgalı saçlarını bütün özellikleriyle ve çizgileriyle ortaya çıkarışı kelimenin tam anlamıyla sanatsaldı. Çizilen portrenin yüzündeki, erkeksi duruşun ciddiyetini yansıtan çatık kaşlar ve siyah gözlerin altına çekilen kaytan bıyıklar, Ensar'ın resimdeki gülümseyişinin asaletini vurguluyordu. Ya o, dudakların arasından gözüken süt beyazı ve inci gibi duran dişler, güzelliği arttıran bir görüntü sunuyordu. İşte bu karşılıklı çizilen resimler o günden sonra onların değişmeyen hikâyeleri olmuştu.

Ensar Boğaz'ın sularına çok yakın bir mesafedeydi. Bankta tek başına oturan kızın Evra olduğunu anladıktan sonra, ayaklarını biraz önce çivileyip kaldığı zeminden ayırmamıştı. Bir yandan kulaklarına ikinci ezanının mahur

bestesi dökülüyor, bir yandan kaygılı bakışlarla Evra'nın hazin manzarasını seyrediyordu. Saatine baktı. Kararsızlık içindeydi. Ezan sesini dinlerken namaza mı yetişse yoksa tek başına oturan Evra'nın yanına mı gitse bilememişti. Çok beklemeden ayaklarını bastığı zeminden ayırıp adımlarını üniversitenin çıkış kapısına doğru değil, Evra'ya doğru yönlendirdi.

Aralarındaki mesafe kısaldıkça Ensar Evra'nın durumunu beğenmedi ve tereddütlü adımlarla sessizce yanına yaklaştı. Yüreğinde hüznün en koyusunu demleyen arkadaşı her şeyden habersizdi. Kaşları çatıktı. Gözlerinden kirpiklerine sessiz sedasız dizilen damlacıklar içinde bulunduğu durumun vahametini anlatıyordu. Ensar kaygılı ve ürkek adımlarla sessizliği bozmadan Evra'nın yanına geldi. Oturduğu bankın kenarında durup koyu bir hüznle seyre koyuldu. Evra olup biten hiçbir şeyin farkında değildi. O, hâlâ dalgın, babasının dün akşamki davranışlarının gölgesinde çaresiz ve sancılı anlar yaşıyordu.

Babası akşam beş kişiden oluşan aile meclisini toplamıştı. Eşi Şahika Hanım, büyük oğlu Zakir, küçük oğlu Şakir ve bir de “evimin süsü” dediği kızı Evra'yı karşısına almıştı. Barut Osman'ın vereceği haber, aile bireylerinden kimisini sevindirebilecek nitelikte olsa da Evra'yı tam anlamıyla çileden çıkaracak bir zulmün ifadesiydi. Barut Osman, “Bu toplantı daha çok Evra'yı ilgilendirmektedir. Sizler de alınan karardan haberdar olun diye toplandık,” dediğinde, daha babasının söyleyeceği şeyi duymadan, damarlarındaki kan genç kızın beynine hücum etmişti. Babasının dudaklarından dökülecek kelimeleri duymaya hazırlanırken güçlükle nefes almaya çalışmıştı.

“Evra da řu an söyleyeceklerimi duyduğunda umarım sevinecektir. Biliyorsunuz, Zakir’in düğününe şunun şurasında bir haftalık zaman kaldı. Zakir’e iş ortağımız ve aile dostumuz olan Balyoz Ali namıyla tanınan Ali Kılıç’ın kızı Zehra Kılıç’ı uygun görüp istedik ve bu iki aile arasında müşterek bir sevinç oldu. Balyoz Ali ile dün akşam iş yerinde baş başa görüşürken benim de uygun gördüğüm ve sonunda onayladığım düşüncesini açıkladı. Bu hususta sizleri de bilgilendireyim istedim. Ali kardeşim, oğlu Hakan için ailece Evra’yı düşündüklerini söyledi bana.”

Evra o sırada hayretli ve kâbuslu bir seyir tutturmuştu otoriter babanın gözlerinde ve anında sancılı bir feryat kuşatmıştı evin salonunu:

“Baba!.. Sakın!..”

Buruk, inadına keskin ve keyifsiz bir tebessüm vardı Barut Osman’ın dudaklarında:

“Beklemiyordun bunu değil mi?”

Evra kan ter içinde kalmıştı. Ciğerlerini dağlayan bir nefesin ardından:

“Hayır baba!.. Sakın!..” diyebilmişti sadece. Ve tespih tanesini andıran damlacıklar gözlerinden yanaklarına doğru akarken sızılı bir yakarışla tepkisine devam ediyordu:

“Baba, sakının!” diyerek acı acı yutkunmaya çabalamıştı.

Barut Osman’dı bu. İstanbul’un namıdiğer kabadayılarından biri ve etrafındakilerin gücüyle itibar kazanarak servet sahibi olan bir adamdı. Kızının itirazını sindirememişti anlaşılan. Onu aşağılayan ve hakir gören bir nidası vardı öfkesini açığa vururken:

“Ne dedin sen? Bu söz Barut Osman’ın ağzından çıkmışsa itiraz kabul etmez. Öğrenemedin mi şimdiye kadar?”

Evra'yı azarlayışı, salonun tavanına çarpıp yankılanan bir narayı andırıyordu.

“Okul biter bitmez düğün hazırlıkları yapılacak ve iş ortağım, aile dostum Ali'nin oğlu Hakan ile evleneceksin. Söz verilmiş ve konu kapanmıştır, o kadar!..”

Haksız bulmuştu Evra'yı Barut Osman:

“Yuva kurabilmem için bundan daha iyisi can sağlığıdır babacığım, diyecek ve boynuma sarılıp ellerimi öpecektin.”

Barut Osman'ın gözlerinde emir telakki eden keskin ışıklar vardı Evra'yı kolaçan ederken ve öfkesi dinmemiştii:

“Bu konuda senden bir daha o, sakıın, sözcüğünü duymayayım, anladın mı beni? Barut Osman söz vermişse, o sözün bir daha geriye dönüşü olmayacağını bilmeli herkes!”

Evra bugüne kadar babasının kısıtlamalarına tahammül edebilmişti ama şu an aldığı haber gönül dünyası için dayanılacak türden değildi. Suspus olmuş, gücü sadece gözyaşı dökmeye yetmişti. Bir de bulunduğu ortamdan uzaklaşırken orada olanları efkârlı bir şekilde gözden geçirmeye... Oturduğu koltuktan kalkarken ferî kaçan bacaklarının üzerinde zor durabilmişti. Ne sessiz kalan annesinin ne de bu konuda hiçbir fikir yürütemeyen abisiyle kardeşinin yüzlerine bakmadan yalpalayan adımlarla salonu terk etmeye çabalarken kulaklarına dökülen ikazın azabı hançerlemişti beynini:

“Şayet aklında, duygularını okşayan başka biri var da itirazın bunun içinse benim kitabımda babaya ihanet sayılır bu, bilmelisin. Duy beni! Olur ya, kalbinde düşünce olarak taşıdığın biri varsa hayal ettiğin o delikanlı bulunur ve hiç acımaksızın ölüm fermanı yazılır.”

Ensar ölümcül dalgınlığın kuşatmasında olan Evra'nın başucunda beklerken, ikinci ezanı İstanbul'un semalarında yankısını sürdürüyordu. Bir saatten uzun süredir oturup kalan Evra, hâlâ başucunda sessiz sedasız bekleyen Ensar'ın varlığından haberdar olmamıştı. Evra dünyadan bihaber ve Ensar'a göre muhal olan, ruhunu harap eden o çaresizliğin azabını yaşarken, gözlerinden akan sağanaklar Ensar'a, genç kızın yüreğinde oluşan uçurumların güç yetmez boyutlarda olduğunu anlatıyordu. Gözündeki yaşlardan hiçbir şeyi göremediği halde denizin manzarasını seyrediyor gibi görünüyordu. Fakat yine de her haliyle ruhsuz bir robotu andırıyordu. Ensar, neden sonra varlığını bir şekilde hissettirmek istemişti ona. Genç kızın sıkıntılı halindeki ürpertiyi biraz daha artırmaktaydı ılık bir sesin uyarısı:

“Evra!”

Bu nida aşına olduğu birinden geliyordu. Sesin sahibine dönerken bir yandan da titreyen parmaklarıyla gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Sağanaklarını boşaltan gözlerindeki ifade, adeta kederli dudaklarda hayrete dönüşmüştü:

“Ensar!”

“Derste yoktun. Son dersin hocası gelmeyince biz de çıktık. Boğaz'ın sularına bakmaya gelmiştim, seni görünce merak ettim. Bu ne hal Evra! İyi misin?”

Acı bir yutkunuşun sonuna bırakmıştı cevabını genç kız. Sesi dokunaklıydı ve dudaklarından süzülen kelimeler fısıltı şeklindeydi:

“Gördüğün gibi işte!”

“Oturabilir miyim yanına?”

Evra ortadığı bankın kenarına çekilmişti. Hareketleri oturmasını kabul ettiğini gösteriyordu. Ensar kaygılı bir

şekilde ve adeta ilişircesine iğreti bir şekilde oturmuştu Evra'nın yanına. Evra'yı en iyi tanıyanlardan biriydi Ensar, onun sosyal hayatı gizemler yumağı gibiydi. Çok ender tebessüm eden, erkek arkadaşlarıyla duygusal anlamda göz göze gelmekten çekinen, hatta iki üç kız arkadaşının dışında kimseye yaklaşmayan bir yapıda olduğunu biliyordu. Çekingen ve mesafeli bir tutum içindeydi bu yüzden. Ilık ve yürek okşayan bir sorusu vardı Ensar'ın:

“Ağlıyorsun sen. Kötü bir şey mi oldu?”

Ensar'a baktığında nemli gözlerinden efkâr tütüyordu. Dolukmuştu, hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için direnen bir hali vardı:

“Yok bir şeyim, desem inandırıcı olmayacağını biliyorum. Dünya hali işte, diyerek bitirsem aklında soru işaretleri kalacak, dertleşelim biraz.”

Ensar mahcup ve hüzünlüydü:

“Bu azap özelse anlatmak zorunda değilsin Evra. Ben sadece buralarda seni zor durumda bırakan bir şey mi oldu diye sormak istedim. Şey, yani, öylesi bir durum varsa, nasıl yardımcı olabilirim düşüncesiyle...”

Sesi titrek ve gazaplıydı Evra'nın:

“Anladım arkadaşım. Sağ ol. Sıkıntım burayla alakalı değil. Yani, üniversiteyle ilgisi yok bunun. Kısaca, üstesinden gelemediğim ve asla gelemeyeceğim ailevi bir esaret sorunu.”

Hicaplı bir tepkisi vardı Ensar'ın:

“Affedersin, merak işte. Hani atölyede karakalem resim çalışması için birbirimizi seçmiştik ya, ben daha çok arkadaşlarımızın o durumdan anlam çıkarmalarına üzüldüğünü sandığım için sormuştum.”

Kederli bir tebessüm belirdi Evra'nın dudaklarında:

“Yok,” diyebilirdi sadece ve devam etti. “Ondan değil. Hani birbirimizi yeterince tanımıyoruz ya, benim talihsiz hikâyem yalnızlığımda saklı...”

Ne Boğaz’ın sularında ilerleyen gemiler, yatlar ve kayıklar ne de dalgaların arasına dalıp çıkan ve gökyüzünde kanat çırpıp martılar ilgilendiriyordu onları.

Ensar:

“O, talihsiz, dediğin hikâyeyi merak etmedim desem yalan olur. Gel gör ki özelliklere dokunma alışkanlığım yoktur. Ben sadece seni merak ettim, halini sormak istedim.”

Evra, hüznünü gözlerindeki ışıklarda demleyen kaçamak bir bakış attı Ensar’a:

“Demiştım ya, aklımdaki soru işaretlerini çoğaltır bu halim, diye. Aramızda sır olarak kalacağını umduğum için kısaca bahsedebilirim. Ben, yaşadığımız toplumda sıra dışı denilebilecek bir aileye mensubum arkadaşım. Duymuşluğun var mıdır bilmiyorum. Benim babam bu kentte Barut Osman namıyla tanınan bir kabadayı ve kurduğu şirket için, gücüyle korkutarak ihaleler alıp kazanç sağlamayı seven bir adam.”

Ensar’a utangaç bir bakış uzatıp gözlerini boğazın sularına perçinledi:

“Söylediğim ismi duymuş muydun daha önce?”

Ensar aniden kendini topladı:

“Duymuştım.”

“Ala... İşte o adamın kızılım ben.”

Ensar, Evra’nın rahatlaması için, kelimelerini daha çok gönül yapıcı ve onu teselli edebileceğini umduğu kelimelerden seçiyordu:

“Bu, hiçbir şekilde arkadaş seçmeye veya sevgili seçmeye benzemiyor arkadaşım. Babasını ve annesini seçme hakkı kimseye verilmemiş.”

Evra yüreğindeki doluluğu biraz daha boşaltıp rahatlamak istiyordu. Sızılı ve sancılıydı sesi:

“Babam,” diyerek başladı hikâyesine, “akşam bütün hayallerimi yakıp küllerini hoyratça savurdu. Üstesinden gelemediğim sıkıntım o!”

“Affedersin, şiddet mi uyguladı?”

Evra, buruk ve hüznü bir gülümseyişle:

“Yok, keşke şiddet olsaydı, desem şaşırır mısın bilmiyorum. En azından darbın neticesinde sadece bir kararma, morarma olur ve birkaç gün içinde görüntüde izi kaybolabilir.”

Duydukları Ensar’ı bir hayli sabırsızlandırmıştı:

“Bundan daha fenası ne olabilir ki arkadaşım?”

“Babam, sözünün üzerine söz söylenmesinden hoşlanmayan biri. Emir telakki ettiği her neyse ona, evet, demek zorundasın. Biliyor musun arkadaşım, ben çocukluk yıllarımı daha çok özlüyorum şu günlerde. Genç kız olduğumdan beri korkunç bir esaretin altındayım ben. Şaşıracaksın duyduklarına. Ben her sabah üniversite kapısına kadar yanımda üç muhafızla geliyorum. Benimle birlikte gelenler, ben üniversitenin kapısından girene kadar beni izlerler ve bir miktar orada bekledikten sonra dönüp giderler. Akşam aynı ekip ders bitiş saatinde üniversitenin önünde bekler. Ben, kız arkadaşlarım hariç, yanımda bir erkek arkadaşım la bu kapıdan dışarı çıkamam. Öyle bir durum yanımdaki arkadaşımın sonu olabilir diye. Babamın fermanıdır bu. Dün akşamki meseleye gelince, hayat sevincim elimden alındı. Kendisi gibi kabadayılıktan yetişen bir arkadaş var,

babamın iş ortağı. Onun kızıyla büyük abim nişanlı. Üniversitenin bittiği gün babam beni o arkadaşının oğluyla evlendirmek istiyor. Ben, hayır, diye yüreklenip haykırdıktan sonra bana ne söyledi biliyor musun?”

Ensar şaşkındı:

“Ne söyledi?”

“Şayet benden habersiz hayal ettiğin biri varsa bu dünyada, onu buldurur ve hayattan koparılışını seyrettiririm sana, haberin olsun, dedi.”

Ensar’ı derin ve esefli bir düşünceye sevk etmişti duydukları. Evra’ya kaygılı gözlerle bakıyordu:

“Yani...” deyip sonunu getiremiyordu bir türlü.

Evra, Ensar’a bakarken ciğerlerini dağlayan bir nefeslenişteydi:

“Korkma arkadaşım. Beni bekleyenler birazdan üniversitenin önünde olur ve kesinlikle birlikte görünmeyiz.”

Bu cevap Ensar’ı afallatmışa benziyordu:

“Korktuğumdan değil arkadaşım, öyle nezaket abidesi gibi görüldüğüme bakma sen. Haksızlıklar karşısında mangal gibi de bir yüreğim var. O nasıl bir babalıktır, diye düşünüyordum sadece. Her baba evladının ve ailesinin iffetini korur ama bence bu normal bir babanın davranışları değil. Üstelik evlatlarının güzel bir yuva kurmasından yanadır babalar ve anneler. Ancak onun gönül dünyasını da sormak zorundadırlar. Baban sana, onu isteyip istemediğini sormadı mı?”

Evra azaplı bir tebessümdeydi:

“Sormak mı! Arkadaşımın oğluyla yuva kurmanı istemem fermanımdır, dedi bana.”

“İşin zor. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bizim ailede hep babam düşünür arkadaşım. Bize o hürriyeti bile tanımaz. Sana daha çok şaşıracağın bir şeyi söyleyeyim mi?”

“Hı hı.”

“Senin inançlı biri olduğunu ve hatta namazlarını hiç aksatmadan kıldığını söylüyordu kız arkadaşlarımdan biri. Sen, onları çok ilgilendiriyor olmalısın. Hatta cebinde secade taşıdığından bile haberleri var.”

Ensar bir müddet suskun kaldı. Bu arada gayriihtiyari bir hareketle sağ eliyle pantolonunun arka cebini yoklamıştı. Hatta pantolonunun arka cebinden çıkardığı katlanmış ince bir kumaşı çıkartıp Evra’ya gösterdi:

“Doğru söylemişler arkadaşım, ben öyleyim. Şayet seni bu bankın üzerinde garip bir halde görmeseydim ikinci namazı için camiye koşacaktım.”

Yanık, ona imrenen bir seslenişi vardı Evra’nın:

“Ne kadar güzel. Aramızdaki farkı görmelisin. Ben araştırmaya çok meraklıyım. Evimizde dedemden kalma dinî kitaplar var. Onları defalarca okudum. Bir gün, kadınlar için Kur’an’ın emri olan tesettüre girme kararı alıp giyinip kuşanarak babamın karşısına çıktığımda azarlanmıştım. Çabuk odana gidip onları üzerinden çıkar ve seni bir daha bu halde görmeyeyim, diye bağırıyordu babam. Biz aydın bir aileyiz, gerici mi dedirteceksin bana, diye haykırışı hâlâ kulaklarımda tazeliğini koruyor. İşte böyle arkadaşım. Babam ve iş ortağım dediği adam varlıklı insanlar. Bununla beraber, antika eşyaların hayranıdırlar ve onları alıp satarlar. Senin anlayacağın babamın kazancı İslam ahlakına aykırıdır. İnançlarımızı bile babam yönetir. Babamın verdiği tepkiden

dolayı ben tesettüre sadece yatak odamda onlardan saklı ve gizli namazlarımı kılarken, kapımı kilitleyerek girebiliyorum. Anla beni.”

Ensar’ı hayrete düşüren bir şey daha ortaya dökülmüştü:
“Sen sahiden namazlarını da kılıyor musun?”

Evra’nın çehresinde masumiyetinin hicabı vardı ve sesi dokunaklıydı:

“Ben de tek hüküm sahibi olan Allah’ın emrettiği çizgide hayatını idame ettiren bir kul olmayayım mı? Ben, öğlen ve ikindi namazlarımı da evde kılıyorum arkadaşım. Kapımı kilitleyerek. Dedim ya başka da bir çarem yok. Benim de hürriyet âşığı bir gönlüm var ama sizler gibi hayatımı yönlendirebilme imkânına sahip değilim. Bırak gönül dünyamın tercihini, Allah’ın emrettiklerini hayatıma uygulamak bile bana yasaklanmış. Yuva kuracağım adamı babam seçiyor, nasıl ve neye inanmam gerektiğine babam karar veriyor.”

Ensar’a yeniden kaçamak bir bakış attı Evra:

“İşte ben böyle bir hayatı yaşamaktayım arkadaşım. Sizin nasıl bir aile yapınız var, diye sorsam ayıp mı olur?”

Dudakları kurumuştı Ensar’ın, Evra’yı dinlerken:

“Ayıp olmaz arkadaşım. Ben de sana kendi ailemden bahsedeyim biraz. Varlıklı bir ailenin çocuğuyum. Babam, annem ve bir de kız kardeşim var. Kız kardeşim şirketimizde çalışan birine gönül verdi. Babama, ben onunla yuva kurmak istiyorum, dediğinde babam sadece, akrabalarımız olunca aynı sofrayı paylaşacağımız ailenin fertlerini tanımak isterim, demişti.”

Evra hayret dolu bir bakış attı Ensar’a:

“Verdiniz mi kardeşini istediği kişiye?”

“Babam için yuva kuracak olanların gönöl dünyaları önceliklidir Evra. Söylediği gibi yaptı. Önce kız kardeşimi isteyen delikanlının ailesini araştırdı, aile müspet bir intiba bırakınca nişanlandılar. Kardeşimin ismi Nefise. Çok farklı bir kızdır. Daha çok, para kazanma hırsına sahiptir. Liseyi bitirir bitirmez, yıllarımı üniversite sıralarında harcayamam, babamın yanında ticareti öğrenip ona yardımcı olmak istiyorum, dedi ve şu an Sönmez Holding’de babamın yaveri gibi çalışıyor.”

Evra:

“Servet edinme hırslım yok, ancak kardeşinizin yerinde olmayı çok isterdim,” derken dolukmuştu Evra. Ensar’a bakarken titreyen bir sesi vardı:

“Ya sen?” dedi, “kız kardeşin gibi senin de gönlünde biri var mı?”

Ensar:

“Ben,” diye kekeledi o an, “hani bülbüller dalına başka bir bülbülün konmadığı gülü arar derler ya, öyle bir hayalin peşinde gönlüm.”

“O hayaline ulaşabildin mi sonunda?”

Tereddütlü bir çalkantıdaydı Ensar’ın duyguları:

“Bilmiyorum. Buldum, desem sonunda hep sukutu-hayale uğrama korkusu oluyor düşüncemde. Yıllardır ona usulünce gönlümü açabilmenin fırsatını kolladım ama nedense bugüne kadar başaramadım. Biraz önce sen de inançlı biri olduğunu söyledin, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Evra, ben yedi yaşındayken Kur’an kursuna gönderildim ve on yaşına girdiğimde babamla annem Hacca götürdüler beni.”

Evra'nın hüznü demleyen dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu:

“Ya!.. Demek hacısın sen!..”

“Öyle.”

“Kız kardeşin de hacı mı?”

“Yok. O çok farklı bir düşünceye sahiptir. Demiştım ya biraz önce, o daha çok para kazanma sevdasındadır. Ben ergenlik çağını atlattıktan sonra, ne vakit Kur'an'da yeni bir hatme başlasam, Nur suresindeki iki ayet heyecanlandırdı beni. Yuva kurabilmek için hayallerimi hep o kabulü benimseyenleri düşünerek kurardım. Kur'an'ın açık bir şekilde tasvir ettiğı gibi bir kız bulacaktım ve ona gönül desenlerimi tıpkı ayetin yorumundan anladığım şekilde, haddi aşmadan seslendirecektim.”

Evra'nın heyecanını artırmıştı Ensar'ın konuşmaları. Kendisini perişan eden kâbusunu bile unutmuştu Evra:

“Ensar, iyi ki varsın ve arkadaşısın. Ruhumu hançerleyen azabımı bile unutturdun bana şu an, sağ ol,” diyor ve gözlerini kaçamak bir şekilde ufkunda tutup tedirgin bakışlarını kontrol edebilmek için çırpınıyordu.

“Çok merak ettim. Ne olur, sanki o kız şu an karşıdaymış gibi bana bakıp gönlünden geçenlerin provasını yapar mısın?”

Ensar fırsatı yakalamıştı:

“Yok, sabret biraz ki sana önce o kızın hangi özelliklerine sevdalandım ve yıllarca hangi güzellikler için hayaller kurdum onu anlatayım.”

“Merakla dinliyorum seni.”